

ВІСТІ

БРАТСТВА КОЛ. ВОЯКІВ ІУД УНА

Спеціальне Пам'яткове Видання ч.1 (1) - Лютий - 2016

*Роман Колісник
Пішов на Останій Похід*

Роман Колісник Пішов на Останій Похід

†10-ого жовтня, 1923 р. - †10-ого січня, 2016 р.

На превеликий жаль повідомляється що Роман Колісник відійшов у вічність 10-ого січня, 2016 р. в м.Торонті де він жив, у 92-ому році свого життя. Вечірня панахида була 13-ого січня в Turner and Porter на вул.Блюр Захід. Там також була служба наступного дня пополудні. Прийшло приблизно 150 людей на обох служб. Похорон був на кладбищі Парк Лавн - де його спочили біля своєї вже покійної жінки Галі. В нього близьких родичів не було і він собі тризни не замовив. Це видання є приготування на 40-денну службу яка відбудеться 20-ого лютого, о 9-ій годині ранку в церкві Св.Миколая на вул.Квін і Белвудз, де він був парафіяном. Спілка Українських Журналістів Північної Америки буде мати пам'ятковий день на пошану Романа Колісника як колега-журналіста в неділю, 17-ого квітня о 2-ій годині в УНО на вул. Еванс 145, в Етобіко (Торонто).

Підчас Другої Світової Війни Роман Колісник боровся проти комунізму в Дивізії «Галичина» як офіцер ранга хорунжого. Після війни і кілька років в американському полону, переїхав перше до Австралії де став громадянином, і тоді до Канади, де він переїхав на постійне житло. Роман Колісник одружив Галю Солтикевич у 1960 р., дочку священника з Конотопу. Вона була між іншим талановита співачка і записала один альбом в Торонті. Галя Колісник перед ним відійшла у вічність у квітні 2007 р. На жаль вони не мали дітей. Романа Колісника молодший брат Антон загинув у боротьбі з комуністами у рядах УПА - місце поховання невідоме.

Роман і Галя Колісник жили на 14-ому поверсі у купленому кондомініумі-квартирі який мав чудовий вид на центр міста з балкону, на вул.Квебек, у м.Торонто, пару кроків від красивого Гай Парку в околиці Блюр Захід, де багато українців живуть і знаходяться різні українські бізнеси, кредитівки, та установи. Це також околиця де є відомий річний Український Фестивал на вул.Блюур Захід - найбільший український фестивал поза меж України.

Роман Колісник майже до кінця був у дуже доброму фізичному та розумовому стані, та йшов пішки без допомоги, як завжди, по справах на вул. Блюр Захід. Не було знайомим помітливо аж до остатніх пару днів що він хворів. В нього нашли люкімію підчас медичної перевірки на початку грудня. Він ще в остатньому місяці ходив як завжди на різні події серед української громади в м. Торонто. Підчас свого довгого життя, він багато приділив часу та уваги на письмо книг та статей. Він був 14 років від 2000 до 2014

року редактор журналу «Вісті Комбатанта», до кінця його регулярного видання в Канаді.

Роман Колісник часто писав поминальні статті своїм побратимам у журналі. Також він виступав на панахидах і тризнах з пам'ятковими промовами. Тому що журналу вже не має, і він пережив більшість з його побратимів, це видання є скромна проба щось йому зробити на згадку і в остатню пошану, як він так багато іншим допомагав. Ідея була щоб приготувати коротшу версію до друку, і пізніше довше пам'яткове видання публікувати на інтернеті для безкоштовного користування. Разом з Др.Василем Веригією, Роман Колісник був серед Дивізійників один з найбільш плідних письменників, особливо в пізніші роки, коли вже був на пенсії. Отримав багато нагород з усіх сторін за його добровільну працю. Роман Колісник мав приємний характер і щедро допомагав фінансово українській громаді все своє життя. Він від 1960 до 1965 працював бухгалтером в газеті *Новий шлях*, потім отримав професійну сертифікацію бухгалтерства СМА і працював у Міністерстві Урядових Послуг провінції Онтарію. Був активний у Пласті, Канадсько-Українській Мистецькій Фундації (КУМФ), культурних товариствах Козуб, НТШ, Слово та багатьох інших організаціях. Тому що він писав багато, хай він доповне про себе своєю біографією, яка тут подана.

Приятель

Торонто, 2016 р.

Моя Біографія

Роман Колісник

Лютий 2002 р.

Народився в селі Товстенському, Тернопільської області, 10 жовтня 1923 року. В 1943, разом з усією 8-ою клясою гімназії в Чорткові, на заклик УСС і УГА, зголосився до Української дивізії, в якій служив до кінця війни. Після звільнення з американського полону в Німеччині студіював економічні науки один рік, а один рік працював у видавництві *Українська трибуна*. У 1951 році емігрував до Австралії, де працював дроворубом, звичайним робітником і телефонним техніком.

У 1957 році поселився в Канаді. В Канаді працював знову звичайним робітником, а опісля у видавництвах *Вільне слово* та *Новий шлях*. Закінчивши фінансово-манджерські студії СМА (Certified Management Accountant), одержив працю у провінційному уряді, закінчивши її на позиції менеджера відділу Receipts and Disbursements (відділ приходів і розходів) у Ministry of government services (Міністерство урядових послуг).

Писати репортажі почав у Німеччині, згодом дещо в Астралії, але поважніше літературною працею займався в Канаді.

Щоб змалювати життя повоєнної еміграції, створив постать «типового політичного емігранта» - Walter Cap - Володимира Цапа. Суть в тому, що в той час був тиск на емігрантів, щоб вони «топилися в англосаксонському кітлі», а це, в свою чергу, влегшувало отримання праці і т. і. Першим кроком в тому напрямі була зміна прізвища. Знову повоєнна еміграція вважала себе політичною, і такі протилежності створювали конфлікти. «Цап» був і тому щасливому положенні, що його прізвище не треба було «англійшити» - воно по-англійському означало «кашет». Вольтером став, бо так канадці на праці «перехрещували» на свій лад усіх Володимирів. Збірка гуморесок Walter Cap, *Тяжко бути політичним емігрантом* вийшла двома накладками в 1986 році.

Щоб замалювати обставини вояка Української дивізії, якнайближчі до справжніх, написав повість *Останній постріл*, відзначену на 8-му літературному конкурсі ім. Лесі і Петра Ковалевих Союзу Українок Америки. Повість перевидало в-во *Червона калина* у Львові, із знаменитим вступним словом про той час письменника Романа Федоріва.

Збірка гуморесок *Найкращі хлопці в Дивізії* - з нагоди 50-річчя її створення - вийшла в 1993 р. У Києві вийшла друком 1996 року, у видавництві «Рада», збірка гуморесок, переказів і фейлетонів п. н. *Від Адама до Леоніда II*.

Написав наукову працю п.н. *Військова управа та Українська дивізія Галичина*, що вийшла в серії видань Наукового Товариства ім. Шевченка в Канаді - Бібліотека українознавства, том. ч. 40, 1990 року.

Зібрав, впорядкував і опрацював *Протоколи Військової Управи «Галичина»*. Це важлива документація про діяльність тої установи в час існування Української дивізії (Видання ксероксовим способом, 1993 р.).

У 2001 вийшла збірка виступів *Від З'їзду до З'їзду, від ювілею До ювілею*, а в 2002 році - споминів, коментарів, фейлетонів, виступів *Майже, але не зовсім..*

Роман Колісник (зправа) з його молодшим братом Антоном (зліва), який поляг у рядах УПА в боротьбі проти комуністів. Місце поховання невідоме.

Переклав з німецької мови книгу майора Вольфа-Дітріха Гайке, начальника оперативного відділу дивізійного штабу, п.н. *Українська дивізія «Галичина»*, і опрацював примітки до неї під головною редакцією проф. Володимира Кубійовича. (Видана Науковим Товариством ім. Шевченка, Торонто-Париж-Мюнхен, 1970 року).

У 1982 року. вийшов друком репортаж-спомин *Довкола світу*.

Я рецензіював працю про Дивізію перед появою їх друком Тараса Гунчака *On the Horns of A Dillema* та переклад її п.н. *У мундирах ворога*, велику працю майора американської армії Михайла Ореста Логуша *Galicia Division* (558 ст.) та Ардрія Боляновського *Дивізія «Галичина» - історія* (526 ст.), що вийшла у Львові 2000 року. Впродовж 10 років багато часу й праці присвятив на досліджування, переклади документів, тощо у допомозі Майкелові Мельникові в Англії, авторові найдокладнішої та багатоілюстрованої історії Дивізії «Галичина» англійською мовою п.н. *To Battle (До бою)*.

Про Українську дивізію появилось ряд моїх розвідок у книгах і пресі в Україні.

Зібрав і опрацював бібліографію видань Братства кол. вояків 1-ої УД УНА, споминів й публікацій кол. членів УД, окремих видань з дивізійною тематикою та книг, у яких присвячено окремі розділи УД.

Написав спомини з воєнний часів та коротку історію родинного села Товстенке, спомини з життя в Канаді (Невидані).

Написав декілька гасел до *Енциклопедії українознавства* та *Енциклопедії української діаспори*.

Фейетони, гуморески й дописи друкувала майже вся українська преса в Канаді й Америці. (Псевдоніми : Walter Cap, Ро-Ко, Іван Кооперативний, Денис Депутат). Дуже популярним став довший репортаж з України п.н. «О, Україно, о, люба ненько», що друкувався в Україні. Продовженням був «О, Україно, о, бідна ненько», що появилвся у *Новому шляху*.

Особливу увагу присвятив довшим репортажам у «легкому стилі» із з'їздів Світового Конгресу Вільних Українців, Конгресу Українців Канади, Братства кол. вояків 1-ої УД УНА, Об'єднання українських письменників на еміграції «Слово».

Гуморески й дописи друкувалися в Україні, між іншим, у *Літературній Україні*, *Всесвіті*, *Народній Армії*, *Народній газеті*, *За вільну Україну*, і ін. як теж у Словаччині й Румунії. Деякі гуморески переклав на румунську мову й опублікував письменник і поет Степан Ткачук.

У 1999 році у Бібліотеці *Вістей комбатанта* вийшла новеля з воєнного життя *Еріка*, яка тішиться популярністю серед молоді в Україні.

**Роман Колісник одружився з Галею Солтикевич
в Торонті у 1960 р.**

Впродовж довгих років був мовним і технічним редактором журналу *Вісті комбатанта*, та співредактором журналу. Від 1985 до 1990 був редактором журналу *Координатор*, органу Української Кооперативної Ради Канади. Журнал підсумовував здобудки й описував видатні події кредитових кооператив.

Доволі часто виступав з гумористичними промовами чи читав доповіді на різних громадських чи організаційних імпрезах-заходах.

«Пробував щастя» у поезії, написавши кілька віршів. Вірш англійською мовою *Lunacy* надрукований у книзі *A Season of Flowers*, 1997, виданий *The National Library of Poetry*, USA.

Декілька фейлетонів надруковано англійською мовою.

Я переклав декілька статей з англійської мови, між ними два розділи з подорожі по Україні американського письменника Джона Стайнбека *A Russian Journal*, 1948.

Моя бібліографія творчости має понад 700 позицій.

Мої твори отримали численні прихильні рецензії. Між ними на особливу увагу заслуговує довша довідка-рецензія письменника і літератора Михайла Слабошпицького з Києва п.н. «І все це - Роман Колісник», що появилася в Україні і діяспорі.

У 1991 році я отримав відзначення за свою письменницьку діяльність - Certificate of Recognition від федерального міністра багатокультурности й громадянства - Minister of State of Multiculturalism and Citizenship.

Нагородюений Шевченківською медалею і грамотою Комітетом (тепер Конгресом) Українців Канади та Золотим хрестом за особливі заслуги, найвищим відзначенням Братства кол. вояків 1-ої УД УНА, за многогранну працю у Братстві та багатокультурну діяльність в канадському суспільстві.

У 1998 році вийшла книга Петра Сороки *Роман Колісник - літературний портрет*, видана Міністерством Освіти України, Тернопільським державним педагогічним університетом.

У громадському житті я є активним у Братстві кол. вояків 1-ої УД УНА, в котрому займав пости секретаря і фінансового референта в станичній, крайовій та головній управах, у кооперації був секретарем Української Кооперативної Ради Канади, секретарем Спортивного товариства «Україна», у Об'єднанні письменників «Слово» - головою контрольної комісії, членом дирекції Українсько-канадської мистецької фундації, був секретарем і редактором бюлетеню Канадського товариства прихильників Народного Руху України, яке розгорнуло широку діяльність у всій Канаді на початку 90-их років. Є членом Canadian Ethnic Journalists' and Writers' Club, The Society of Management Accountants, парафії о.Николая

Української Католицької Церкви, Осередку української культури й освіти у Вінніпегу, Суспільної служби та Інституту Св.Володимира Великого в Торонті й ін.

Я одружений. Моя дружина Галя, народжена в Конотопі, є моя перша і первинна, літературним критиком.

ПОСТ СКРИПТУМ

Рік 2003

- Вояк стріляє, а Бог кулі носить, - твердить ще інша мудрість. Так то з моїми прогнозами - «настріляв» їх тому десять років, і куди ці кулі полетіли ?

Не нарікаю, куди понесло мої особисті «кулі». Я свою норму давно перевищив, і «Кардинал» далі терпеливо на мене чекає. Тільки він взявся на новий спосіб: запропонував мені великі заощадження на всі услуги - тільки плати наперед. В капіталістичному устрою тяжко ігнорувати корисний торговельний «діл» - навіть по смерті. Застановляюся.

Мільйонером не став, хоч купую лотерійні квитки. Правду сказавши, мало-що не використав доброї нагоди - ще за «купонової валюти» України. Треба було переїхати в свою вільну державу й виміняти долари на українські купони. Кортіло. Моя фінансова дорадниця, почувши моє бажання врешті стати мільйонером, облила мій гарячий бізнесовий запал льодовою водою, кажучи: «Уважай, не повертайся з торбами. А як би вертався, то на ці гроші-купони треба великих мішків» - додала, підморгнувши лівим оком. Тепер запізно, бо уряд України увів нову тверду вітчизняну валюту - гривню, яка дожеве й пережеве американського долара - навіть хитрим трюком не судилося мені стати мільйонером...

Мої політичні прогнози пішли вшкеребеть. Президент Кравчук зрезигнував з свого посту президента України два роки передчасно. - «Певно чогось побоявся, а у страху великі очі», - зауважила моя політична радниця. Тепер він впевнено веде політику під батуютою президента Кучми. Чи в Кучми теж великі очі? - запитався я сам себе.

Вячеслава Чорновола здибало нещастя «на гладкій дорозі», на якій впоперек зупинилася величезна вантажна машина - ані руш ні вперед, ні ззад - як би забракло їй пального. Тепер Чорноволу нічого не загрожує у темному куті нірвани, сказавши поетично...

Микола Плав'юк, що мав найбільший політичний досвід, бо поховав одного президента і сам став президентом (УНРади в екзилі),

він передав свої регалії на зберігання до державного архіву, а сам перенісся за ними до Золотоверхого... Він далі є лідером націоналістів-мельникцвців та дає державникам цінні державницькі ради й поради.

Ще одна позитивна подія! Ось Верховна Рада вже визнала статус «закордонного українця» легальним, але достаточо не схвалила. Це звичайний український звичай. Сподіваюся, що під той параграф затягнуть також членів ОУН-УПА й навіть дивізійників. І ще одна: в Тернополі Міська рада переймунувала вулицю Довгу на вулицю Вояків дивізії «Галичина». Чи напостійно?

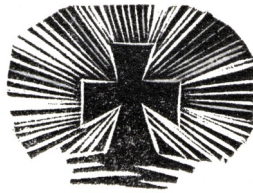
На таку позитивну ноту кінчаю, не закінчуючи, а останній штрих до моєї біографії радо допише заведення «Кардинала» чи інший довічний, сказавши не по-професійному, погребник...

Роман Колісник Семенович

Торонто, 2004 року Божого

ПОСТ-ПОСТ СКРИПТУМ

Думав я думав, що увійду в синеківський стоїцизм у суперсеньйорському віці й не буду здібний переживати подій, як Калнишевський у норі-ямі. І норуочи усі принади нььки України. Та де там! Останній рік (з гаком), точніше: від обрання президентом України Віктора І Великого, (забув вже дату) до 3 серпня 2006, 2-ої години вночі (за київським часом), таке...

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

Ро-Ко (Австралія)

*«Вісті» Рік II-III, 1951 Грудень -
1952 Січень ч.12(14)-1(15), стр.7*

Мистецький Успіх (правдива історія)

За сірими дротами, в сірих шатрах, приходили сірі дні. В одному кутку сотник Мик. оповідав вже другий рік при кожній нагоді про свої подвиги під Бродами, які сталися на протязі трьох днів. Я вже від першого речення міг докінчити його оповідання або просто передбачити кінець; але пощо забирати йому останню приємність?

Я лежав на ліжку та милувався кількома «кільцями диму» з рештки цигарки, навіть не сподіваючись, що невдовзі прийде хвилина, яка піднесе мене до мистецької висоти, і як справжній мистець, збиратиму оплески, стоячи на сцені.

Прийшло це простіше, ніж наше звільнення з полону. В таборі організували «інтернаціональний фестиваль пісні». Нашу групу, що ще складалася з тридцяти й кількох старшин і підстаршин, запросили теж взяти участь. Диригент Гнатюк по довгих ваганнях упродовж двох днів, взявся організувати хор. Нас було мало, і він, спираючись на кількох випробуваних співаків, добирав решту - кого міг і хто мав охоту. Мене теж запросили підсилити його. Напочатку я дивувався, де він мене приділить, та він просто призначив мене до перших тенорів. Не тому, що у мене був тонкий чи високий голос, а тому що їх було мало, а може, сподіваючись, що мій високий зріст допоможе мені вище витягати.

Ми військовим кроком вийшли на сцену. Гнатюк схилив голову перед публікою і обернувся до нашої жменьки. Роздав голоси, підморгнув і замахав руками :

«Брум-брум, брум-брум, О-ой, видно селоооо... Ха-ха-ха-ха...» Диригент своїм універсальним голосом скаче від других тенорів через другі басы до перших, і де треба, допомагає, «підтягаючи», і все підморгує. Я й забув, що я, крім звуків, маю віддавати зміст пісні мімікою - тобто граю ролю в пісні, і треба при «ха-ха-ха» сміятись, а

диригент підморгуванням давав мені все знак до цього. Скінчили! Буря оплесків.

Гнатюк знов хилить голову перед слухачами. Я був незадоволений, що в такій веселій пісні забув сміятись і був сумним. «Але хіба в полоні можна веселитись?» - потішав я себе в душі.

Диригент обернувся до нас. Під носом роздав голоси, замахав руками : «Засяло сонце-е золоте-е...» - виступає марш. «Ко-за-че мо-ло-дий-ло-дий» - далі переплітаються голоси, а ще далі мені взагалі все переплелось, і я тільки відчиняв і замикав рота, вдаючи, що співаю, але з нот, де не знав, як «тягнути», - то знову підсилював своїм голосом, де знав на сто відсотків, що не пошкоджу справі доброго ймення нашої славної пісні. «Йди!!!» - увірвав енергійним рухом Гнатюк. Оплески шаліли в залі, як стихія в степу. Гнатюк похилив голову й опустив замахані руки перед глядачами. Я був більш задоволеним, бо тепер я бодай добре «грав свою роллю» співу. Навіть суворе вухо диригента не зловило фальшивого звуку. Він знову обернувся до нас і підморгнув. Значить, добре йде. Я засміявся тихцем.

«Гей-гей-гей, підемо до діброви...» - загуло в залі. Гнатюк підвернувся під нас і затягнув сольо: «Чудові, гарні пісеньки...» Ми бачили тільки його руки, закладені назад. Пальці його, ворущачись, показували нам, як співати.

«Гей! гей! гей!» - повільніше стихає пісня і щезає в найдальшому кутку.

Оплески не втихають. З чола Гнатюка ллється останній піт, але він задоволений успіхом. Робить довгий поклін подяки перед набитою залєю. Заля гуде - біс, біс, біс !... і стихає. «Чи є в світі де царівна...», «Гандзя рибка...» Шкода, що тут нема жінок: наш подвиг був би ще більший, - приходиться мені через голову, - якби ще була бодай одна Гандзя...«Гандзя-молодичка» - тихне. Ще один довжелезний оплеск, і ми військовим кроком сходимо зі сцени. Хоч оплески не втихають, більше не співаємо, бо наш репертуар закінчився.

Шкода тільки, що Гнатюк не дав мені якусь партію з сольом. Успіх був би, напевне, той самий, - думаю. Але кожний мистець має скромний початок, - потішаю себе.

Walter CAP

«Нові Дні» 1989 березень, Том.XL,
ч.469, сс. 29-31

ПРО КОМП'ЮТЕР, ГІГІЕНУ, МЕДЕЦИНУ І ДЕНТИСТИКУ

Гігієна, медицина й дентистика відіграють в кожній людині превелику роль. Вони як «ангел хоронитель» ходять за тобою, нагадуючи: «Коли підеш на ґрунтовну перевірку? Ти ж маєш соціальне забезпечення - може з нього скористаєш».

Але я притримуюся «здорового хлопського розуму»: Ану щось знайдуть!/? Якщо нічого не болить, ліпше не викликати вовка з лісу.

Мій приятель, який все знає, не вірить в «хлопський розум» - тепер у нього комп'ютер всі розуми поїв. Він твердить, що на моїй голові ніщо інше, а комп'ютер, якого я маскую тим, що надягаю капелюх. Тому на мене має такий великий вплив телевизор, який без мого відома автоматично посилає свої інформації до мого комп'ютера (в капелюсі чи без), що все записує у мою (чи свою) підсвідомість.

- Яким ти милом милишся? - запитав мене самовпевнено.

Він мене своїм питанням зовсім збив з пантелику, бо помішав комп'ютерську техніку з моєю приватною гігієною.

- Таким, як жінка купить, - відповів я подразнено.

- Напевно зеленим, таким, що пахне ірлянською весною, бо воно найбільше реклямується на телевізії. - Він говорив зовсім серйозно, немов старався доказати свої теорії. - І навіть твоя мудра жіночка не має на це імунітету, хоч ні ти, ні вона тої ірляндської весни ніколи на очі не бачили.

Прийшовши додому, я найперше перевіряв, яким милом миюся - і дійсно - зеленим. І, якби на глум, на телевізорі почали підстрибувати напівроздягнені дівчата серед «ірлянської весни». Злість мене взяла за такий збіг обставин, який підтверджував теорії мого приятеля, але «на тому світ не кінчиться», - потішив я себе.

Того є тижня мій інший приятель, той що живе спортом і для спорту, запросив мене на пластову оселю на його котедж. Він вже зранку намовив мене заграти з ним у теніс. Тої гри він вчить мене вже десять років, але це дивний спорт - ракета велика, а м'ячик малий.

Коли я відбиваю м'ячик, він чомусь летить в низьку стіку, або поза високу огорожу корту - одним словом: ця гра не має баянсу. Одначе я знаю, що мій приятель мусить зігнати десь свою злість - а в модерному стилі життя причин, які приводять до злоти, багато, лиш об'єктів на яких можна б злість зігнати, обмаль, - тому я, самаріянського обов'язку, граю з ним у теніс. (Чи не на те є добрий приятель?)

Починаючи гру, і я втішився, як прийшла ще одна пара, бо, думав, що наш матч скінчиться. Та не кажи гоп, поки не перескочиш. То були пластуни, які, мабуть, ще не зробили були свого пластового доброго діла того дня, і запропонували нам подвійну гру. Не випало мені поглиблювати відчуження поколінь і тому я вважав своїм обов'язком витримати на громадській стійці до кінця.

Раптом під час гри защеміла мені литка. Я думав, що м'ячик лупнув мене в те місце, але моя нога скоро почала пухнути.

На щастя, один з наших партнерів був лікар, який, як годиться пластунові, затримав рівновагу духа. Він найперше пояснив, що, згідно з правилами, ми програли матч, бо я контужнений і не можу продовжувати гру. Згодом заспокоїв, що нічого страшного не сталося, від опухлої ноги я не вмру, але не може мені медично допомогти, бо це неділя - християнський день відпочинку й молитви, з блага якої радо користають навіть агностики й невіруючі. Порадив прикладати до ноги лід, і дав мені свою візитівку.

Просити в котеджів льоду на вікденд, це так, як шукати торішнього снігу, бо він топиться в інших «медикаментах».

На другий день поїхав я до лікаря-пластуна, який вже знав мою діагнозу. Він приписав мені таблетки, але попередив, що вони матимуть «бічні ефекти», тобто можуть подіяти на мої інші органи.

Тому я побоявся їх заживати, хоч купив, на всякий випадок, повну плящинку в знайомого аптекаря - я ж маю соціяльне забезпечення! Тепер радять у всіх справах засягнути «другу опінію», тому ще того самого дня я поїхав до свого лікаря. «Друга одпінія» була така: він приписав інші таблетки з «бічними ефектами» і запитав чи хочу піти до спеціаліста. Спеціаліст сказав те, що я вже знав, і приписав лік, який може мати «бічні ефекти на мої інші органи».

Вдома розповів я своїй «сестрі милосердя» про свій новий життьєвий досвід, пояснюючи, що модерні ліки окружним способом відразу перевіряють інші органи, і мені не треба йти на окремих лікарський огляд.

Несподівано відчув біль зуба, і забув про ногу й інші органи. Про дентиста боюся навіть думати. В лікаря можна ще якось викрутитися

говоренням, а з дентистом нема жартів. Дентист у такій щасливій ситуації, що його пацієнт, кажучи образно, мусить тримати язика за зубами, хоче того чи не хоче. Коли лежу на дентистичному кріслі, стараюся затримати дуже ввічливу міну, щоб дентистові приподобатися, бо він пан ситуації - він тільки трішки сильніше притисне борульце, і вже знаєш, де ти знаходишся. Тому до дентиста завжди зі страхом вибираюся, коли мушу, думаючи, що це буде останній раз.

Цей раз, на рекомендацію мого приятеля, того що від мистецтва, пішов я до його дентистки, бо болів мене зуб уже два тижні. Думав, що його чутлива мистецька душа знає, кого вибирати на зуб.

В канцелярії секретарка дала мені до виповнення запитник на цілих дві сторінки. Дентистка, в зеленій халаті, в білій газовій масці на роті, майже загіпнотизувала мене своїми чорними очим, і зовсім пригловшила, покрутивши головою як оглядала рентген:

- Але у вас зуби! Буде багато роботи! Треба усунути нерв в більному зубі, треба змінити пластикову пломбу в другому, бо пластик м'який, треба заліпити чотири оголені під яснами корінці, треба дати місток в долині, де бракує двоє зубів, треба дати корону...

З ротом повним вати, клямбр і трубок, я безпорадно закліпав повікмаи, очевидно, не вимовивши слова - і тоді зрозумів на практиці: «Хто мовчить, той платить», бо є соціальне забезпечення не покриває цих видатків.

Скінчивши з нервами й коріннями, під час третього візиту вона заліпила мені ті два оголені місця і змінила пластикову пломбу металевою. Ще мені не пройшло задубіння, а мій зуб почав колоти, як тільки я рухнув язиком, немов вражав мене електричним шоком. Я негайно поїхав назад до її канцелярії - і що?

Дентистка довго похитувала головою надо мною, немов вимовляла останню молитву, врешті сказала, що між її новою пломбою, і металевою короною сусіднього зуба витворюється електричний струм; це явище називається електроліза. «Це вперше таке притрапилося у моїй практиці», - потішала мене.

Так несподівано я став продуцентом електрики! Під час наступного візиту вона викинула половину «кращої і сильнішої» металевої пломби й замінила її «нездолюю м'якою» пластиковою. Так в одному зубі я маю дві пломби!

Врешті я про це все признався своїй співчутливій «сестрі милосердя».

- Я не здивуюся, як ти колись прийдеш додому з несвоєю головою, - сердилася вона. - Якщо тебе не дуже болить, витримай - не

питає за новою бідною, бо вона приведе другу за собою. Навіть дентистці часом треба сказати «ні»! Знай, що твоя асекурація не покриває всього. Якби твоя електростанція більша була, то заплатив би дентистичні рахунки.

Я її послухав, але на тому не кінець. Незабаром мені почав підболювати той сусідній зуб під старою короною. Тепер я вже порадився свого «консультанта», заки рішився, що робити:

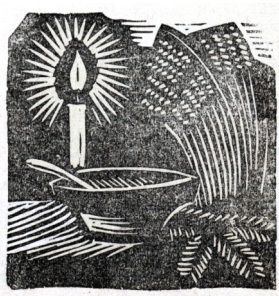
- Немає ради, - зрезигновано порадила, - йди вже до тої самої дентистки, може бодай не будеш платити за нові рентгени.

Цим разом процедура була ковальська. Дентистка почала з молотком і то великим, та долотом, а пилкою скінчила щоб «заглянути під корону». Коли «заглянула», післала мене до спеціаліста по «другу опінію».

Спеціаліст говорив такими технічними термінами, що я мало що зрозумів, і не міг допитатися. Скінчилося на ще одному візиті, коли то він, на моє велике здивування, обрізав ясна, обліпивши їх пластром. Казав прийти за тиждень, а тим часом полоскати рота соленою водою. (Правда, запевняв мене, що моя асекурація покриває цю процедуру).

Коли я прийшов знову, він мене насварив, вже нетехнічними термінами, які я розумів, що я дістав запалення ясен. Був я ще два рази в нього, і останній раз він мене, сказавши образно, застрілив: прийшов з фотоапаратом, казав широко розкрити рота й цикнув два рази кнопкою.

Щоб з довгої історії зробити коротку, не буду описувати дальший тяг в подробицях: я дістав нову корону; старий зуб під новою короною знову підболеє і до того ще похитується. Однак я мужньо притримуюся поради моєї співчутливої дорадниці: «Як не дуже болять, витримай, - не питає за новою бідною».

Роман Колісник

«Вісті Кобатанта» 2014 р. ч.4 (280) стр.4

Побратим Ілярій Кушніренко

Вічна Йому Пам'ять

†7-ого квітня, 1923 р. - †16-ого грудня 2014 р.

Роман Колісник (зправа) ефективно спів-редактор журналу «Вісті Кобатанта» від 1990-их років, офіційно спів-редактор від 2001р., редактор 2004-2014 р., Ілярій Кушніренко (зліва), адміністратор журналу 2000-2014 р.

Осінній Баль Кобмтантів, в залі церкви Присвятої Богородиці, вул.Кавтра, Міссісага, Канада 26-ого листопада, 1978 р.

ГОЛОВНА УПРАВА

*Братство кол. вояків 1-ої Української Дивізії
Української Національної Армії*

Ділимося сумною вісткою з українською громадськістю та побратимами-дивізійниками що в м.Торонто, Канада, 16 грудня на 92 році трудолюбивого й творчого життя відійшов у вічність **ПОБРАТИМ ІЛЯРІЙ КУШНІРЕНКО.**

Ілярій Кушніренко народився у Ямниці (тепер Івано-Франківська обл.). Вчився в початковій школі в Ямниці, згодом у торговельній гімназії в Станиславові. По закінченні був прийнятий до станиславського професійного ансамблю під назвою «Балет Я.

Чуперчука». Пізніше працював і в Коломийських театральних колективах.

В 1943 р. вступив до стрілецької дивізії «Галичина». Закінчив підстаршинський курс сотенної розрахункової служби й винонував ту функцію в одній сотні батальйону зв'язку. Брав участь у боях під Бродами.

Після війни опинився в полоні в Італії. Організував там танцювальному групу, яка разом з хором «Бурлака» поставила ряд концертів в Італії, а пізніше у Великобританії, коли дивізійників у 1947 році було туди перевезено з Італії. Тут познайомився з киявлянкою Катериною Рудик, і одружився з нею у 1949 р. в Лондоні.

Після переїзду до Канади включився у мистецьке життя української громади в місті Торонто. Довгі роки працював актором і фінансовим референтом Драматичного ансамблю «Заграда». Грав ролі, звичайно головні, у багатьох постановках. З 1989 року голова ОМУСу.

Проводив курси танцю при осередку СУМ.

Рівночасно був успішним бізнесменом і поступив на парцю до української фірми гуртового продажу харчових продуктів.

У Братстві кол. вояків 1-ої УД УНА був касиром у Крайової і Станичній управах, членом Головної управи й «Залізного Фонду» Станиці, а від 2000 р. став адміністратором журналу «Вісті Комбатанта».

За свою громадську працю отримав нагороди: Медалю Конгресу Українців Канади, Золотий хрест за особливі заслуги Братства кол. вояків 1-ої УД УНА, указом президента України Віктора Юшенка званням «Заслуженого працівника України» за «вагомий особистий внесок популяризації культурно-мистецької спадщини України у світі, багаторічну плідну творчу діяльність» та інші.

Залишив у глибокому смутку друижину Катерину та синів Марка й Павла з родинами. Похований на дивізійній секції українського цвинтаря в Оквіл біля Торонта.

Роман Колісник - Хронологічна Бібліографія

- Українська дивізія «Галичина»*. Вольф-Дітріх Гайке. Переклад з німецької Романа Колісника. НТШ-К 188. Ст. 276, ілюст. Друкарня «Київ», Торонто, 1970.
- Тяжко бути політичним емігрантом.* Walter Cap (псевдо). Гуморески. Ст. 176, ілюст. Об'єднання Українських Письменників «Слово», Торонто, 1986.
- Останній постріл*. Доля одного вояка. Повість відзначена на 8-му літературному конкурсі ім. Лесі і Петра Ковалевих – Союзу Українок Америки, Ст. 225. Об'єднання Українських Письменників «Слово», Торонто, 1989.
- Довкола світу*. Репортаж-спомин. Ст. 95. Братство кол. Вояків 1-ої УД УНА Торонто, 1982.
- Військова Управа та Дивізія «Галичина»*. Діяльність ВУ та німецька політика в роках 1943-1945. Ст. 168, ілюст. НТШ-Канада, том 30, Торонто, 1990.
- Останній постріл*. Доля одного вояка. Друге видання з передмовою Романа Федоріва. Ст. 271, «Червона Калина», Львів, 1992.
- Найкращі хлопці з Дивізії*. Гуморески, фейлетони, оповідання. Ст. 176, ілюст. Братство кол. Вояків 1-ої УД УНА, 1993.
- Від Адама до Леоніда II*. Гуморески, фейлетони. Ст. 230, «Рада», Київ, 1995. Друге видання: 1996.
- Роман Колісник*. Літературний портрет. Петро Сорока. Ст. 134, «Авель», Хмельницький, 1998.
- Еріка*. Коротка повість. Ст. 16. Додаток до журналу «Вісті комбатанта», Торонто, 1999.
- Відкидаємо наклепи українофобів на 1-у УД УНА (Дивізія «Галичина»)*. Збірник матеріалів, Роман Колісник - впорядник. (ксероксове видання), ст. 212, Торонто, 2001.
- Ювілейний альманах Братства кол. Вояків 1-ої УД УНА*. Роман Колісник і Лев Бабій – редактори. Ст. 400, ілюст. Друкарня оо. Василян, Торонто, 2001.
- Майже, але не зовсім*. Спогади, спостереження, есе. Ст. 112. Інститут національного відродження України, Тернопіль, 2002.
- Машерують добровольці*. Спогади з Дивізії «Галичина». Ст. 120. «Авель», Хмельницький, 2003.
- Творчість Романа Колісника*. Петро Сорока – упорядник і редактор. Ст. 206, «Джура», Тернопіль, 2004.

- Довкола світу*. Репортаж-сполин. Друге видання. Ст. 324, ілюст. Додатки: «О Україно, о люба ньенько», «О Україно, о бідна ньенько», «'Маленька Україна' а Тарара». «Ярославів Вал», Київ, 2006.
- Військова Управа та Дивізія «Галичина»*. Діяльність ВУ та німецька політика в роках 1943-1945. Друге доповнене протоколами ВК видання. Ст. 312, ілюст. НТШ-Канада, том 30, Торонто, «Ярославів Вал», Київ, 2009.
- Дивізія «Галичина» в запитаннях і відповідях*. Роман Колісник, Богдан Маців, Леонід Муха. Ст. 80, ілюст. (Maidan.org.ua) Галицька Видавнича Спілка, Львів, 2009.
- Російський щоденник*. Джон Стейнбек. Розлід: «Подорож по Україні», переклад з англійської Романа Колісника. «Київ», ст. 105-129. ч. 7-8, 2010.
- Останній постріл*. Третє Видання. Ст. 314. Додаток: *Еріка*. «Ярославів Вал», Київ, 2011.
- На життєвих перехрестях: Роман Колісник*. Ярослава Гайдукевич. Тернопільський обласний краєзнавчий музей. Ст. 408, ілюст. Друкарня «Джура», Тернопіль, 2012.
- Кецун Володимир. *Спомини дивізійника*. Ст. 95 (великий формат). «Наша громада», Аделаїда, Австралія, 2013.
- Українська Національна Армія*. Матеріяли до історії. В о р я д н и к : Роман Колісник. Ст. 320. «Ярославів Вал», Київ, 2013.
- Вісті Комбатанта*, кварталник, Роман Колісник – редактор, 2000-2014 (ст. 108), Торонто – Нью-Йорк.
- о. Музичка Іван. *З Ріміні до Риму*. Спогад. Ст. 77. «Тріада п л ю с », Львів, 2014.
- Україна у снах і наяву*. Вибране. Ст. 314. «Ярославів Вал», Київ, 2015.
- Збірники*. Статті, гуморески, фейлетони, переклади творів, рецензії на твори Романа Колісника, друковані у ЗМІ: Том 1. Ст. 462, 239 статей; Том 2. Ст. 512, 259 статей; Том 3. Ст. 390, 192 статей; Том 4. Ст. 280, 195 статей; Том 5. у підготовці.

Зацікавленні читачі можуть зкати декотрих з цих творів, як і числа журналу *Вісті Комбатанта*, безплатно з сайту Діаспоріани

<http://diasporiana.org.ua/>

